

Hjemlandskontrol indebærer, at det som udgangspunkt er myndighederne i det land, hvor tjenesteyderen er etableret, der skal overvåge, at tjenesteyderen overholder etableringslandets lovgivning, uanset om informationssamfundstjenesten er rettet helt eller delvist mod en anden medlemsstat inden for den Europæiske Union.

Princippet om gensidig anerkendelse indebærer, at en medlemsstat som udgangspunkt ikke efter medlemsstatens eget retssystem kan begrænse adgangen for informationssamfundstjenester, der leveres af en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat.

Direktivet indeholder dog visse undtagelser til afsenderlandsprincippet. Det drejer sig bl.a. om forbrugerkontrakter, ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder. Derudover har myndighederne i en medlemsstat i særlige tilfælde mulighed for at gribe ind over for en informationssamfundstjeneste, der leveres af en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat.

3. *Krav vedrørende etablering og oplysning*

Direktivet kræver, at medlemsstaterne ikke må stille særlige krav om forudgående godkendelsesordninger eller lignende til tjenesteydere, som ønsker at påbegynde en aktivitet som leverandør af informationssamfundstjenester.

Direktivet stiller endvidere en række minimumskrav til tjenesteydernes oplysningspligt som f.eks. navn, adresse, registreringsnummer m.v. til identifikation af tjenesteyderen. Gives der prisoplysninger, stilles der tillige minimumskrav til disse.

4. *Kommerciel kommunikation*

Direktivet sikrer gennemsigtigheden for reklamer m.v. ved at indføre et krav om, at kommerciel kommunikation skal kunne identificeres som sådant, og at det også skal fremgå på vis vegne kommunikationen afsendes. Betingelserne for salgsfremmende foranstaltninger som rabatter, tilgift, konkurrencer m.v. skal, når foranstaltningerne er tilladt i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, være let tilgængelige, klare og utvetydige.

Derudover skal det i de medlemsstater, som tillader uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post, sikres, at den elektroniske post fremtræder som kommerciel, når den modtages, og at tjenesteyderne respekterer og regelmæssigt konsulterer opt out-registre, hvor fysiske personer, der ikke ønsker at modtage sådan kommerciel kommunikation, kan lade sig registrere.

Medlemsstaterne skal endvidere sikre, at det er tilladt medlemmer af et lovreguleret erhverv under over-

holdelse af bl.a. fagetiske regler at anvende kommerciel kommunikation, der helt eller delvist udgør en informationssamfundstjeneste.

5. *Kontrakter, der indgås elektronisk*

Direktivet kræver, at medlemsstaternes lovgivning ikke hindrer elektronisk kontraktindgåelse. Visse bestemte kategorier af kontrakter kan dog undtages. Dette skal dog meddeles Kommissionen, ligesom der hvert femte år skal aflægges rapport til Kommissionen om begrundelsen for undtagelsen af kontrakter, der kræver medvirken af offentlig myndighed.

Direktivet pålægger som minimum tjenesteyderne en pligt til at oplyse om visse tekniske forhold i forbindelse med kontraktindgåelse og en række andre faktuelle oplysninger af betydning for tjenestemodtageren samt en pligt til at stille visse tekniske midler til rådighed for modtageren. Tjenesteyderen skal give modtageren mulighed for at oplagre og gengive kontraktbetænelser m.v., ligesom denne uden unødigt forsinkelse skal bekræfte modtagelsen af en ordre elektronisk. Ordre og bekræftelse anses for modtaget, når adressaterne har adgang til dem. Visse af de nævnte pligter gælder dog ikke for kontrakter, der udelukkende indgås via elektronisk post, lignende individuel kommunikation, eller hvis andet er bestemt i handelskøb.

6. *Formidleransvar for tjenesteydere*

Efter direktivets artikel 12-14 skal en formidler af informationssamfundstjenester under visse nærmere betingelser være fri for ansvar for den information, formidleren lagrer eller overfører for sine kunder.

I de situationer, der er omfattet af artikel 12-14, vil formidleren som udgangspunkt også være ansvarsfri efter gældende dansk ret, jf. nedenfor i afsnit C.12.

7. *Iværksættelse*

Medlemsstaterne og Kommissionen skal ifølge direktivet opfordre erhvervs- og forbrugerorganisationer til at udarbejde adfærdskodekser med henblik på gennemførelse af direktivet, ligesom medlemsstaterne skal sikre, at deres lovgivning ikke er til hinder for udenretslig bilæggelse af privatretlige tvister, herunder elektroniske ordninger.

Medlemsstaterne skal derudover sikre, at deres nationale lovgivning giver mulighed for hurtig vedtagelse af forholdsregler til at bringe en påstået ulovlig onlineaktivitet til ophør i forbindelse med anlæggelse af et søgsmål.

Medlemsstaterne er efter direktivet forpligtet til at drage omsorg for, at tjenesteyderne giver dem de nødvendige informationer, ligesom de i relation til infor-